

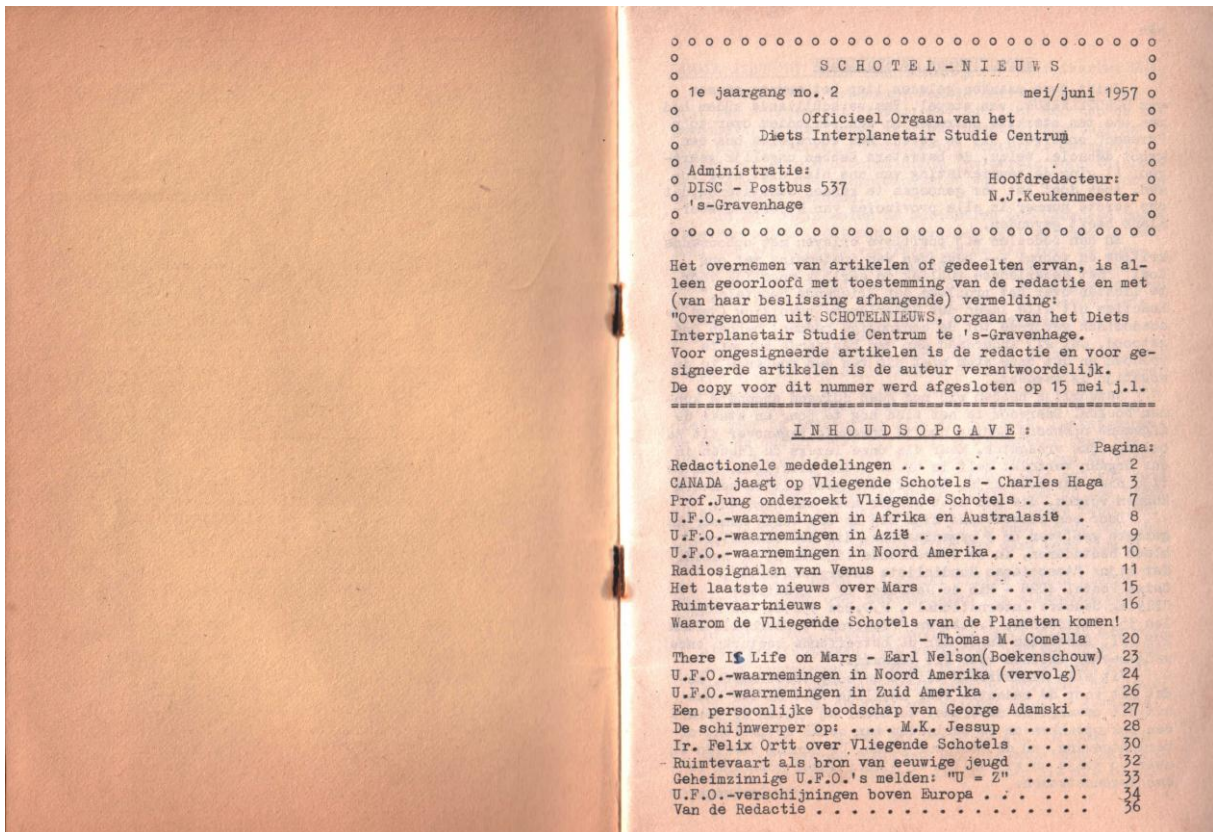
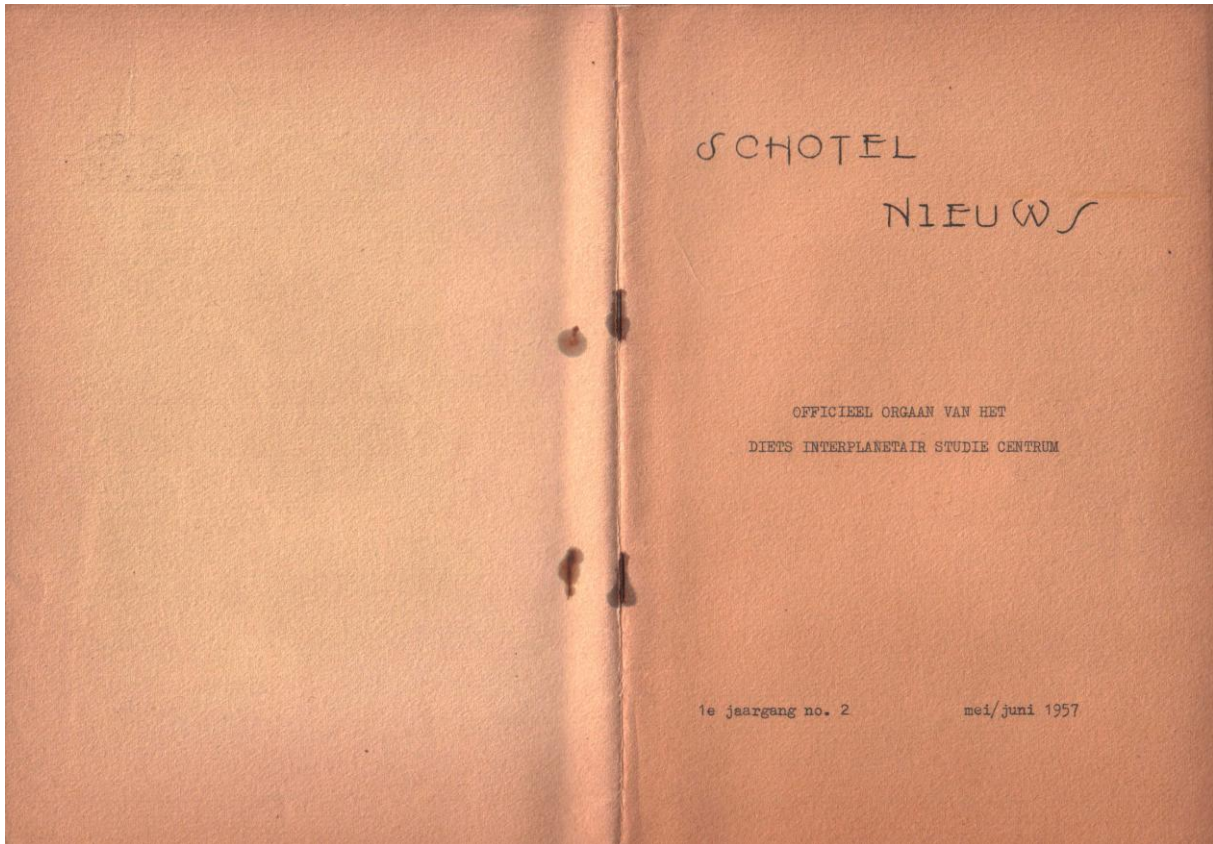
Schotel Nieuws DISC nr. 2 1^e jaargang – mei/juni 1957

Plativolo is een serieuze studiekering en dat is ook het nieuwe studiecentrum 'DISC', dat Johan Keukenmeester en S. Kooistra oprichten na hun aanvaring met Dorsman bij Plativolo. Hun 'Diets Interplanetair Studie Centrum' (DISC) is gevestigd aan de Veenkade 30 te Den Haag. (Het na 1945 in onbruik geraakte woord Diets - Middel-Nederlands - is alleen bedoeld om de afkorting 'DISC' te bereiken, oftewel 'schotel'.) Voorzitter en tevens hoofdredacteur Keukenmeester en zijn technisch adviseur Kooistra, geven vervolgens met redelijk succes het orgaan 'Schotel Nieuws' uit, later wordt dat een tweemaandelijks tijdschrift met de naam 'Disc-Digest'.

Voor de complete geschiedenis van Plativolo en wat meer info over het Diets Interplanetair Studie Centrum (DISC) gaat u naar:
<http://www.ufowijzer.nl/tekstpagina/Plativolo1.htm>

Voor betere leesbaarheid: op de taakbalk kunt u het document op bijvoorbeeld 200% zetten.

REDACTIONELE MEDEDELINGEN

Juist twee maanden geleden liep het eerste nummer van SCHOTELNIEUWS van stapel. Van verschillende zijden had men ons ten sterkste ontraden om een periodiek over zo'n "vreemd" onderwerp uit te geven. Men voorspelde ons een groot débaclé. Welnu, de betweters hebben ongelijk gekregen. Al ging de tewaterlating van ons blad niet over rozen, toch doet het ons geneogen te kunnen constateren, dat ons eerste nummer in alle provincies van Nederland weerklank heeft gevonden.

En dan bedoelen wij positieve brieven met opbouwende kritiek en vooral --- bewijzen van instemming met ons doel: "Het Nederlandse publiek zo eerlijk mogelijk voor te lichten over het probleem der Vliegende Schotels." Reacties uit alle lagen der Nederlandse bevolking (van de academisch gevormde tot de eenvoudige badman) hebben ons getoond, dat wij inderdaad aan een bestaande behoefte voldoen en dat onze stem niet die van een roepende in de woestijn is geweest.

Natuurlijk hebben wij nog geen duizend abonné's kunnen boeken. Daarvoor is het blad nog te jong en staat de algemene openbare mening nog te onwennig tegenover dit zo belangrijke vraagstuk. Maar als onze lezers de ideeën in ons orgaan vertolkt zelf in brede kring uitdragen, zal de tijd niet ver meer zijn, dat wij een geestelijke eenheid kunnen vormen, die men niet zonder meer kan negeren.

Door een misverstand zijn wij in ons vorig nummer in gebreke gebleven om 3 organisaties, die het Schotelprobleem bestuderen, in de betreffende lijsten op te nemen. Het zijn: "Associação Mundialista Interplanetaria", Caixa Postal 4028 - Rio de Janeiro, DF - Brazilië; "Flying Saucers International", P.O.Box 35034, Los Angeles 35, Californië, U.S.A. en "Plativilo", Churchill-laan 272 III, Amsterdam-Zuid. Aan de betreffende besturen onze welgemeende excuses voor dit verzuim.

Uit alle windstreken blijft de copy toestroom, zodat het voor de redactie zeer moeilijk valt om een keus uit dit omvangrijke materiaal te doen. Wij willen de lezers dan ook opwekken om te berichten aan welke artikelen, of berichtgeving, zij de voorkeur geven. Uw mening stellen wij zeer op prijs en wij zullen er - voor zover mogelijk is - aan tegemoetkomen.

De Redactie

CANADA JAAGT OP VLIEGENDE SCHOTELS - door Charles HAGA

In een klein gebouwtje aan de Shirley Baai, tien mijl ten noorden van Ottawa, bevindt zich één van de ongewoonste verzamelingen van instrumenten, die ooit in zo'n klein vierkant gebouwtje bij elkaar is gebracht. Het is het eerste observatorium ter wereld voor vliegende schotels. Deze waarnemingspost werd zonder veel drukte in gebruik genomen.

In het begin waren de ambtenaren der Canadese regering van opinie, dat een dergelijke post slechts in het land der verbeelding voorkwam. Op de dag voor de ingebruikneming zei de voorzitter van de Defensie Research Raad, dr. C.M.Solandt, dat hij niet op de hoogte was van het bestaan van deze waarnemingspost. "Die heeft niets te maken met onze Raad", was zijn commentaar. In de praktijk bleek dit maar al te waar te zijn.

Deze waarnemingspost werd namelijk in het leven geroepen door de Nationale Research Raad en voor het eerst in het licht der publiciteit gebracht door de Hon. Lionel Chevrier, Canadees Minister van Vervoer. Deze zei niets over de ontkenning door dr. Solandt. Laatstgenoemde was er echter snel bij om zijn commentaar over het hem niet bekend zijn van deze post te wijzigen en voorts uit te leggen, dat deze post in feite niets met zijn Raad had uit te staan. "Aan de andere kant", gaf hij toe, "gaan wij steeds voort met het bestuderen van nieuwe rapporten over vliegende schotels en zijn wij op onze hoede voor de mogelijkheden, welke ontdekkingen van deze aard kunnen teweegbrengen".

Onderhand komen uit geheel Canada steeds nieuwe rapporten binnen over waarnemingen van vliegende schotels:

- 1) In North Bay, Ontario, geeft de Daily Nugget een verslag van 16 mensen, die verklaren oranjeachtige vliegende voorwerpen te hebben gezien. De courant meldt voorts, dat de beschrijving over de grootte, de kleur, de snelheid en de wijze van vliegen in alle gevallen overeenstemt.
- 2) Een burger uit North Bay vertelde eind oktober 1956 een dozijn waarnemingen van een "vreemde oranjeleuri-ge bol" te hebben gedaan, die zo maar uit het noordoosten kwam.

Deze bol zweefde heen en weer boven de horizon om kort daarna te verdwijnen.

- 3) En in december 1956 rapporteerden drie mensen, dat zij overdag een vliegende schotel boven het Nipissing Meer hadden gezien. Ieder verrichtte de waarneming op een andere plaats en wist dus niets van de andere waarnemers af. Allen gaven zij dezelfde beschrijving van een zilveren ronde ster, die heel vreemde toeren in de lucht maakte.
- 4) Oranje-roodachtige schijven zijn meermalen boven de straaljagerbasis van de Koninklijke Canadese Luchtmacht te North Bay verschenen. Eens cirkelde, dook en zigzagde zo'n voorwerp gedurende acht minuten boven de basis. Een andere maal kwam zo'n schijf uit het zuidwesten, verminderde haar snelheid, ging heel langzaam over het vliegveld, veranderde haar koers en verdween in het luchtruim door loodrecht omhoog te gaan.

Dit soort rapporten hebben tot gevolg gehad, dat het Canadese observatorium voor vliegende schotels is opgericht; sommigen noemen het een "schotel-waarnemingspost". De leiding van deze post was in handen gesteld van de Canadese schotelstichting, genaamd Project Magneet. Deze stichting werd reeds in 1951 erkend door het Ministerie van Vervoer onder voorwaarde, dat zij werd toegevoegd aan de radio- en meetsectie van de telecommunicatie-afdeling van genoemd Ministerie en dat er geen fondsen van particulieren voor nodig waren om haar in stand te houden. In feite werd Project Magneet in het leven geroepen om de mogelijkheid te onderzoeken, of vliegende schotels door magnetische krachten worden voortbewogen.

Een buitengewoon ingewikkelde en dure installatie is in het kleine gebouwtje bij Shirley Baai aangebracht. De installatie moet o.a. gammastralen, magnetische stromingen, radiogolven, aantrekkingskrachten en vormveranderingen in de atmosfeer kunnen vaststellen. Er is o.a. een ionenreactor voor de sferen aanwezig, die de hoogte, vorm en gedragingen van de geïoniseerde laag van gassen van enige honderden kubieke kilometers in de atmosfeer kan waarnemen. Voorts is er een geheel nieuw instrument, een zogenaamde gravometer - uit Zweden - om de zwaartekracht der aarde op voorwerpen in de lucht te meten. En tenslotte zijn er een magnetometer om de verschijnselen in het

magnetisch veld der aarde vast te leggen; een radio-ontvangtoestel met een volume tot 530 kilocycles om alrehand radiogolven waar te nemen en een ontvanger, die kosmische stralen uit het heelal registreert.

Peter Dampson van het blad "HET TELEGRAM" verhaalt, dat alle instrumenten met een detector zijn verbonden, die over lichten, seinen en andere instrumenten beschikt die de onderwerprijke waarnemingen kunnen vastleggen.

Op de post is geen personeel aanwezig, maar deze is door middel van een alarmsysteem direct verbonden met het dichtstbijzijnde weerkundig instituut, waar de gehele dag experts op het gebied van telecommunicatie aanwezig zijn. Natuurlijk zijn er relais om de waarneming in de observatiepost door te geven naar het weerkundig instituut. Iedere ongewone afwijking van de normale observaties zal de ionendetector onmiddellijk weergeven. Dit is een instrument, dat een radiosein in 250 mijl omhoog kan zenden. Dit sein botst tegen de hogere lagen in de atmosfeer en kan dan wederom worden opgevangen op een soort radarin-stallatie. De experts geloven, dat dit instrument iedere vliegende schotel in zijn actie-radius kan registreren. De actie-radius van de andere instrumenten is beperkt tot 50 mijl.

Dr. Wilbur B. SMITH, de ingenieur, die met de zorg van het project is belast, is van mening, dat 90 tot 95% der waargenomen verschijnselen kunnen wijzen op de aanwezigheid van vliegende schotels in de atmosfeer. SMITH is het hoofd van de afdeling Telecommunicatie van het Ministerie van Vervoer in Ottawa. Hij en de leden van zijn personeel hebben de onderzoeken naar vliegende schotels in de periode van 1949 tot en met 1953 als een soort hobby beschouwd. Maar sedert 1954 vertegenwoordigt het Project Magneet de officiële erkenning van de Canadese regering voor hun werk. In november 1953 werd het huisje te Shirley Baai n.l. met alle instrumenten in gebruik genomen. Aan de hand van verscheidene waarnemingen is Smith thans tot de veronderstelling gekomen, dat er een mogelijkheid van ca 60% bestaat, dat vliegende schotels vliegende lichamen van buiten de aarde zijn.

Canadese geleerden, zoals dr. C.J.Mackenzie, voormalig hoofd van de Nationale Research Raad en van het Canadese Atoomenergie Project, hebben voortdurend geweigerd om de rapporten over de schotels belachelijk te maken.

gemaakt op 17 januari 1957 door Yusuke J. Matsumura in Yokohama.

INDIA: Op 20 november 1956 zagen verscheidene mensen boven de streek van Sasara om kwart over 12 in de middag een ruimteschip verschijnen. Het voertuig maakte geen geluid en veroorzaakte angst bij verschillende toeschouwers. Het voorwerp was hoog in de lucht en liet een spoor van helderwitte rook achter zich.

Op 4 februari 1957 werd een blauwe vliegende schotel boven Bombay gezien door twee studenten, die 's avonds in het Shivajipark zaten. Volgens hen kwam de U.F.O. van de zeezijde en geleek hij op een blauwe bol met een rode staart, die zich plotseling van het voorwerp afscheidde. Zij rapporteerden hun waarneming bij het politiebureau van Dadar.

THAILAND: Tegen het einde van december 1956 verscheen een lang onbekend vliegend voorwerp boven een noordelijke stad op een avond, dat door duizenden mensen werd gezien. De U.F.O. bevond zich op grote hoogte en vloog zeer langzaam boven de stad.

U.F.O.-WAARNEMINGEN IN NOORD AMERIKA

CANADA: In de avond van 18 december 1956 verscheen in Toronto een helder wit licht boven de horizon. Het was zo groot als een vierde deel van de volle maan, die op het moment van waarneming helder schenen. Het licht had een grote staart, die spits toeliep en waar geel-witte vonken uit kwamen. Zijn snelheid was langzamer dan die van een normaal passagiersvliegtuig. Volgens de waarnemer Alex Saunders was het beslist geen meteor, hoewel de couranten dit de volgende dag meldden.

Drie vreemde voorwerpen werden in de lucht gezien op de avond van 8 januari 1957 in de buurt van Prince George, Brits Columbia. Een dezer voorwerpen was geel, terwijl een ander helder oranje was. Patterson, voorzitter van de Prince George Saucer Club, rapporteerde de diverse meldingen aan de Amerikaanse lucht- en radarbasis van Mount Baldy Hughes. Zij waren slechts 10 minuten zichtbaar en alleen de boven- en ondereinden van deze saucers waren verlicht.

o o o o o o o o o o o o o o o

RADIOSIGNALLEN VAN VENUS

In juni 1956 verscheen in de pers het bericht, dat de directeur van de radiodiensten van het observatorium van de universiteit van Ohio, dr. John Kraus, opnieuw radiofonische signalen had opgevangen. Volgens hem zouden deze seinen van de planeet Venus afkomstig moeten zijn en vertoonden zij overeenkomsten met de radioseinen, die op de aarde worden uitgezonden.

Aangezien dit bericht de eventuele bewoonbaarheid van Venus kan inhouden en daarmee een mogelijke ruimtevaart der Venusianen niet uitsluit, vinden wij deze aangelegenheid belangrijk genoeg om er ons verder in te verdiepen.

WAT WETEN WIJ EIGENLIJK VAN VENUS?

Hoewel onze zusterplaneet, bijgenaamd de Avondster, zich het dichtst bij de aarde bevindt, kunnen de astronomen ons er maar zeer weinig over vertellen. De beste telescopen op aarde nemen slechts een schitterende, bijna vlekkeloze schijf waar. Een zwaar wolkendek, voornamelijk uit dichte verstikkende koolstofdampen bestaande, belet ons het zicht op het oppervlak van Venus zelf.

Door middel van spectraal-analyse (d.i. het registreren en determineren van de kleurenband van het licht) heeft men vermoedelijk de chemische samenstelling van dit wolkendek kunnen vaststellen. Hierbij dient echter te worden opgemerkt, dat Venus zelf geen licht uitstraalt, doch alleen het licht van de zon weerkaatst.

Zouden de bovenste uit koolstofverbindingen bestaande atmosferelagen van Venus de warmte insluiten, dan moet de bodem van deze planeet een temperatuur hebben, die hoger ligt dan het kookpunt van water (100 graden Celsius). In dit geval zou Venus een razende woestijn moeten zijn, waar titanische stormen over uitgedroogde vlakten zouden woeden en waar de zon door dichte stofwolken zou zijn verduisterd. Daar het spectrum van Venus geen zuurstof aangeeft, zou volgens deze astronomische visie leven van mens en dier aldaar niet mogelijk zijn. Omdat zuurstof een onontbeerlijk element is voor denkende wezens op aarde, zou deze visie de mogelijkheid van Venusiaanse ruimtevaarders zonder meer uitsluitend. Dit onder voorbehoud, dat de Venusianen over een zelfde constitutie als de mensen op

aarde zouden beschikken.

Nu en dan is het wolkendek van Venus echter minder dicht, waardoor het enkele astronomen is gelukt een voorlopige schets van het oppervlak van de Avondster te maken. Op grond hiervan zijn de Amerikaanse astronomen dr. Wipple en dr. Menzel tot de conclusie gekomen, dat Venus voor het grootste deel met water moet zijn bedekt. Deze theorie zou zelfs de mogelijkheid van het leven van reptielen op deze planeet niet uitsluiten.

Ten overvloede worde hierbij de nadruk gelegd op het feit, dat bovenstaande conclusies op veronderstellingen berusten, zodat de werkelijkheid een heel ander beeld kan brengen.

HEEFT DR. KRAUS ALLEEN SIGNALLEN VAN VENUS OPGEVANGEN?

Wij hebben terzake een onderzoek ingesteld. Hierbij bleek, dat reeds op 4 juni 1956 radiosignalen van Venus door de Amerikaanse marine waren ontvangen. En wel door het marine-researchlaboratorium van Washington. Hier bevindt zich n.l. een zeer grote radiotelescoop met elektronische uitrusting, die kan werken met een radiofrequentie van 10,000 megacycles. In een periode van meerdere weken hadden drie radio-astronomen, t.w. Mayer, McCullough en Sloanaker, flauwe radiosignalen opgevangen. Maar eerst op 4 juni 1956 had men Venus duidelijk als de bron van deze seinen kunnen vaststellen. Latere meldingen uit Washington maakten er gewag van, dat soortgelijke signalen ook van de planeet Jupiter en van de maan zouden zijn opgevangen.

KWAMEN ER REEDS EERDER RADIOSIGNALLEN VANUIT HET HEELAL?

Vanaf 1948 verkeerde de radio-astronomie nog in een proefondervindelijk stadium. Vooral Karl G. Jansky en Grote Reber zijn wegbereders voor deze nieuwe wetenschap geweest. Maar de door hen gebruikte radiotelescopen vertoonden nog veel gebreken. Het is in het bijzonder aan de Australiër Bolton en aan de Engelsman Ryle te danken - door toepassing van een systeem van 2 antennes - dat de mogelijkheden van de radiotelescoop aanzienlijk zijn uitgebreid. De laatste jaren heeft men dan ook kunnen constateren, dat er niet alleen in het Melkwegstelsel doch in het gehele heelal "Radiosterren" zijn.

De radiosignalen kunnen natuurlijke of kunstmatige oorzaken hebben. Tot de eerste categorie behoort als merkwaardig voorbeeld dat van een botsing tussen twee sterren. Buitendien zijn er zelfs radioseinen geregistreerd van sterren, die reeds lang vergaan zijn. Maar over de tweede categorie - die der kunstmatige oorzaken - bewaart de officiële wetenschap over het algemeen een angstig stilzwijgen. Kunstmatig verwerkte radiosignalen zouden immers de bewoonbaarheid van andere werelden doen veronderstellen. En dit is een standpunt, dat de grondslagen van sommige wetenschappelijke dogma's onherroepelijk zou aantasten.

IS ER TOCH LEVEN OP VENUS?

Astronomische rapporten worden in de regel eerst geruime tijd na de waarnemingen gepubliceerd. Daarom zou het niet vreemd zijn, als de zeetheorie van Menzel en Wipple het laatste nieuws over Venus zou zijn. In verband hiermede doet het ons genoegen ook de nieuwste theorie over onze zusterplaneet te kunnen bekend maken. Deze hypothese is opgesteld door V.A. Firsoff in "The Scots Magazine" van december 1956.

Firsoff begint zijn artikel met een bespreking van de verschillende aspecten van de Avondster. Hierbij vestigt hij er de aandacht op, dat de spectraal analyse van de bovenste atmosferelagen van Venus nog niets mededeelt over de stand van zaken op het oppervlak van deze planeet. Vroeger is altijd aangenomen, dat er geen zuurstof op Venus aanwezig kon zijn, omdat dit gas lichter is dan de koolstofverbindingen, die men in de bovenste luchtlagen van deze planeet aantreft. Geen zuurstof sluit immers menselijk en dierlijk leven, zoals op de aarde aanwezig is, uit. Nu zegt Firsoff, dat deze wijze van argumenteren en concluderen volkomen verouderd is. Voor zuurstof en koolstofverbindingen gelden n.l. ook andere factoren, voornamelijk ten aanzien van "warmte" en "magnetisme". Zuurstof is namelijk het meest magnetische gas. Indien Venus dus een sterk magnetisch lichaam heeft, zal zij de zuurstof aantrekken en de minder magnetische koolstofverbindingen enigszins afstoten. Ook bij afwezigheid van deze magnetische krachten kan een dergelijke constellatie ontstaan als gevolg van "warmte".

van radio bestuurd raket voor weerkundige waarnemingen, die een hoogte van 50 km kan bereiken en waarvan de kop met de instrumenten onbeschadigd kan landen op de plaats, vanwaar de raket is gelanceerd.

Twee raketten van dit type naderen hun voltooiing. (Het Vaderland, 8-4-'57)

NIEUWE AMERIKAANSE RAKET.

De Amerikaanse senator Russell deelde mee te hebben vernomen, dat de luchtmacht der Ver.Staten vermoedelijk binnen enkele maanden de raket van het type THOR, met een actieradius van bijna 3000 km, in gebruik zal kunnen nemen. Het betreft hier een V-2 type, dat na de start geheel zelfstandig in een kogelbaan op zijn doel afgaat. Vermoedelijk zal dit type ook aan Engeland worden geleverd. Van Londen uit zou met dit wapen westelijk Rusland kunnen worden bestreken.

(Het Vaderland, 6-4-'57)

GROTE BESTUURBARE PROJECTIELEN NOG IN GEEN JAREN IN GEBRUIK - VEEL TE GROTE VERWACHTINGEN GEWEKT:

New York. - Er is geen sprake van dat bestuurbare projectielen al in de komende twee of drie jaren de militaire taken van vliegtuigen kunnen overnemen. Dit is de verrassende reactie van sommige Amerikaanse deskundigen, die anoniem moeten blijven krachtens hun ambtsed, op de vergaande wijzigingen in de structuur van het Engelse defensie-apparaat die onlange zijn aangekondigd.

Het zal volgens die deskundigen, zo heeft de New York Times vernomen, nog zeker twee tot vier jaar duren. eer ballistische projectielen met een middelbare reikwijdte (2400 km) in de Ver.Staten gereed zijn voor militair gebruik. En de intercontinentale ballistische projectielen, waarmee al geruime tijd wordt gedreigd, zullen volgens die deskundigen zeker nog verscheidene jaren langer op zich laten wachten.

De deskundigen hebben ook laten doorschemeren dat bij het Amerikaanse publiek veel te grote verwachtingen zijn gewekt, in welk verband wij o.a. verwijzen naar de uitspraken van senator Richard B. Russell. Diens poging, de al te optimistische bewering tot realistische proporties terug te brengen, zouden te weinig aandacht hebben gekregen. Zoals zo vaak gebeurt, had de corrigerende verklaring

niet de aandacht gekregen die zij verdiende en was de indruk gewekt dat het tijdperk van de drukknopoorlog bijna was aangebroken. Vast staat in ieder geval dat de projectielen die al in militair gebruik zijn in verhouding met de grote projectielen waaraan men werkt een zeer geringe reikwijdte hebben.

De CORPORAL van het Amerikaanse leger staat bovenaan het lijstje, dat onlangs is gepubliceerd in het Amerikaanse tijdschrift AVIATION WEEK, met een reikwijdte van 160 kilometer. Daarop volgen het luchtdoelprojectiel AJAX-NIKE (40 kilometer) en de HONEST JOHN (24 kilometer) van het Amerikaanse leger en de TERRIER (16 kilometer) van de Amerikaanse marine. Twee typen projectielen, elk met een reikwijdte van 320 kilometer, zijn in productie maar nog niet in gebruik genomen. (Algemeen Dagblad, 11-4-'57)

RAKET EFFENDE PAD VOOR KUNSTMAAN - 200 KILOMETER WAS NIET HOOG GENOEG:

New York (Reuter) - Een Amerikaanse Aerobee-raket heeft op 11 april jl boven het proefterrein White Sands in de Amerikaanse staat Nieuw-Mexico een hoogte van ca 200 kilometer bereikt. De Aerobee was voorzien van soortgelijke instrumenten, als aangebracht zullen worden in de kunstmaan, die de Ver.Staten dit jaar zullen lanceren. Tot de kunstmaan-instrumenten die in de Aerobee de hoogte ingingen behoorden thermometers, een experimentele batterij voor het opvangen van sonne-energie en apparaten voor het meten van kosmische stralingen.

De raket maakte naar de mening van deskundigen een geslaagde verkenningsvlucht om het pad te effenen voor de OPERATIE-VANGUARD: het afschieten van de aardsatelliet. De raket haalde een snelheid van 6000 km per uur.

Het "vertalen" van de radiografisch tijdens de vlucht naar de aarde geseinde metingen van bovenstaande instrumenten zal ongeveer een maand vergen. Er heerste bij sommigen enige teleurstelling over het feit, dat de raket niet hoger had gevlogen. Een soortgelijke raket heeft n.l. verleden jaar een hoogte van 264 km bereikt. Een tweede proefraket zal op 16 april worden afgevuurd.

ARTHUR CLARKE: "Eens zal de tijd komen dat alle verwaarloosde gebieden van onze wereld tot leven worden gebracht

en als dit gebeurt zal de ruimtevaart daarbij een belangrijke rol vervullen door middel van ruimtestations en misschien zelfs directe klimaatregeling door het gebruik van "ruimtepiegels". (uit "The Exploration of Space")

WAAR KOMEN DE VLIEGENDE SCHOTELS VANDAAN?

In deze rubriek zullen wij alle hypothesen, die er over dit vraagstuk bestaan, de revue laten passeren. Als eerste auteur, die wij hiervoor het woord willen geven, hebben wij onze keus laten vallen op de Amerikaan Thomas M. Comella. Deze is sedert vele jaren belast met astronomische waarnemingen en het onderzoek van rapporten over zogenaamde "onbekende vliegende voorwerpen". Deze U.F.O. expert achten wij dan ook de aangewezen man om een deskundige en onpartijdige voorlichting over deze kwestie te geven.

WAAROM DE VLIEGENDE SCHOTELS VAN DE PLANETEN KOMEN!

door Thomas M. Comella

Op 22 januari 1948 begon het officiële onderzoek van het verschijnsel der vliegende schotels door de Amerikaanse luchtmacht. Dit fenomeen werd toen aangeduid met de naam "Unidentified Flying Object" (onbekend vliegend voorwerp), of kortweg U.F.O. Hiermee gaf de luchtmacht te kennen, dat de werkelijke vliegende schotel een stoffelijk voorwerp was, dat niets te maken had met meteorologische of andere natuurverschijnselen.

Van het ogenblik af, dat de luchtmacht haar onderzoek begon, werden niet minder dan 10.000 waarnemingen door speciaal hiervoor aangewezen deskundigen gecontroleerd en beoordeeld. Deze gegevens danken wij aan niemand minder dan aan de bekende Engelse luchtmaarschalk Lord Dowding. Na een nauwgezet onderzoek was ook 20% van deze waarnemingen niet te verklaren. Dit betekent, dat 2.000 waarnemingen niet uitgelegd konden worden als astronomische- of natuurverschijnselen, hallucinaties, bekende voorwerpen of Amerikaanse geleide projectielen.

Wel, wat is dan nu eigenlijk een vliegende schotel? In de volgende punten zullen wij deze vraag van verschillende zijden benaderen, waarna slechts één antwoord

mogelijk zal zijn, waardoor alle bekende feiten worden gedekt.

- 1) Ieder, die het schotelfenomeen bestudeert, wordt er zich van bewust, dat de Amerikaanse luchtmacht het publiek niet volledig inlicht en belangrijke feiten achterhoudt.
- 2) De voortbeweging, snelheden en vooral de versnellingen, waarvan de schotels zich bedienen en die door diverse betrouwbare getuigen - onafhankelijk van elkaar - zijn geconstateerd, tonen aan, dat de U.F.O.'s volgens een geheel nieuw procédé vliegen, waarbij geen gebruik wordt gemaakt van de stuwkracht van raketten of straalmotoren.
- 3) Als de werkelijke schotels een geheim ontwerp zouden zijn, zou de Amerikaanse luchtmacht het onderzoek naar de onbekende vliegende voorwerpen onmiddellijk hebben gestaakt, waardoor veel geld, tijd en last not least veel mensen zouden kunnen worden gespaard. Het voortzetten van het onderzoek levert niet alleen een groot financieel nadeel op, doch stelt tevens het leven van diverse Amerikaanse piloten in de waagschaal.
- 4) Voortdurend wordt gerapporteerd, dat de vliegende schotels geen rekening houden met verboden zones of bepaalde routes, die voor luchtvaartmaatschappijen zijn gereserveerd. Het moet toch onwaarschijnlijk worden geacht, dat de één of andere natie met een geheim schotelvormig geleid projectiel boven vreemde landen proeven zou nemen. Hierbij komt, dat als dergelijke experimenten boven steden, of bevolkte gebieden zouden worden gehouden, het leven van talloze mensen bedreigd zou kunnen worden.
- 5) Als men het feitenmateriaal, dat men over U.F.O.'s heeft, vergelijkt, komt men tot de conclusie, dat de vliegende schijven niet van vandaag of gisteren zijn, doch dat er in vroeger eeuwen ook talrijke waarnemingen zijn gedaan. Geschiedkronieken beschrijven reeds schotels in het jaar 460 voor Christus, terwijl wij aan de geschiedschrijvers Julius Obsequens, Lycosthenes en Charles Fort verscheidene beschrijvingen van onbekende vliegende voorwerpen uit later eeuwen danken.
- 6) De werkelijke saucer (vliegende schotel) verschijnt niet alleen in de aardse sfeer, doch is eveneens herhaaldelijk in de ruimte buiten onze dampkring waargenomen.

deze vliegende schotel te Nieuw Engeland en te Cleveland. De Cleveland Post heeft een geheel artikel aan deze waarneming gewijd.

U.F.O.-WAARNEMINGEN IN MIDDEN-AMERIKA

PORTO RICO: Boven San Juan de Porto Rico heeft de piloot van een vliegtuig van de Panamerican World Airways op 10 maart 1957 een heel vreemde manoeuvre moeten maken om een plotseling voor hem opdoemend vliegend voorwerp te ontwijken. Dit voorwerp had een lichtgroene schijn. Door dit voorval werd een passagier en de stewardess licht gewond. Piloten van andere vliegtuigen hebben deze U.F.O. ook gezien.

U.F.O.-WAARNEMINGEN IN ZUID-AMERIKA

ARGENTINIË: Op 18 januari 1957 hebben de bewoners van Campo Quijano, een plaatsje, dat 50 km van de stad SALTA in N.W.Argentinië is verwijderd, een vliegende schotel gezien. Deze U.F.O., die een bolvormig aspect had, zweefde geruime tijd boven de Zwarte Berg bij El Manzano, volgens de waarnemer Abraham. Een andere getuige Angel Reales houdt vol, dat deze U.F.O. een ellipsvorm had en dat zijn omhulsel van zeer effen metaal moet zijn geweest. Deze schotel werd gedurende meer dan 7 uur door verscheidene personen waargenomen.

ARGENTINIË: Te Posadas (Misiones) in N.O.Argentinië hebben verscheidene mensen op de avond van 11 februari jl een vreemd verlicht vliegend voorwerp met een enorme snelheid van het oosten naar het westen zien trekken.

CHILI: In de namiddag van 13 februari 1957 werd de radio-uitzending van het station Santiago plotseling onderbroken. Men hoorde gedurende 10 minuten iemand in een zeer vreemde taal geluiden voortbrengen, die op aarde niet bekend zijn. Tezelfdertijd nam men boven het Chileens Andes-gebergte een reusachtige vliegende schotel waar met een transparant omhulsel, sigaarvormig van gestalte en van een buitengewoon vreemde constructie.

De uitdrukking VLIEGENDE SCHOTEL voor onbekend vliegend voorwerp is reeds 80 jaar oud. Het was namelijk op 25 jan. 1878, dat de landbouwer John Martin, die in de buurt van

Denison, Texas(USA) woonde, een voorwerp hoog in de lucht zag, dat hij voor het dagblad van Denison beschreef met de woorden: "Het had de vorm van een grote SCHOTEL..." Dus heeft Kenneth Arnold deze uitdrukking niet voor het eerst gebezigd, hoewel hij het is geweest, die met zijn waarneming op 24 juni 1947 een nieuw SCHOTEL-tijdperk heeft ingeluid.

DE EXPERTS ZEGGEN HUN MENING:

George Adamski, geboren in Polen in 1891, Amerikaans onderdaan, professor in de wijsbegeerte, schrijver van "De Vliegende Schotels zijn geland!" en "Inside the Spaceships", stuurde ons een persoonlijk schrijven, waaruit wij het volgende citeren:

"...Ik bevestig u dat Ashtar een entiteit is, die door veel Amerikaanse media tegenwoordig wordt ontvangen. Maar het is allemaal spiritisme, dus absoluut niet te controleren! Hetzelfde is het geval met de geschriften van Orfeo Angelucci. Ook deze worden mediamiek ontvangen. Al deze zaken veroorzaken veel verwarring onder serieuze onderzoekers naar de waarheid omtrent onze interplanetaire bezoekers. Wat de Broeders betreft, die ik persoonlijk ontmoet heb (en nog steeds ontmoet), dit zijn wezens van vlees en bloed met een zuiver menselijk uiterlijk. Hun schepen zijn van metaal, door menselijke wezens gemaakt en worden op de radarschermen over de gehele wereld gesignaleerd. U zult wel weten, dat "geestverschijningen" niet door radar kunnen worden geregistreerd.

U zult mij een groot genoegen doen, wanneer u dit vooral onder de aandacht wilt brengen van hen, die verkondigen, dat de Broeders "geesten zonder lichaam" zouden zijn, die doelloos door de ruimte zweven. Zoals u misschien weet, zijn er op het ogenblik duizenden Broeders en Zusters onder ons, die op de aarde leven en werken. Men vindt hen in iedere natie op aarde en zij bewegen zich in ons midden zonder herkend te worden. Dit duidt er toch allerminst op, dat zij "geesten" zouden zijn!

Vanuit de gehele wereld ontvang ik nog dagelijks berichten over waarnemingen van vliegende schotels en over persoonlijke contacten, die worden gemaakt. Dit schenkt mij veel voldoening, omdat hieruit blijkt, dat steeds meer bewoners van onze aarde bewust worden van de realiteit van onze interplanetaire bezoekers. En aan de andere kant kunnen zij

zich daardoor gemakkelijker onder ons bewegen. Herhaaldelijk hebben zij mij gezegd, dat de belangrijkste les, die de aardbewoners moeten leren is: "Het overwinnen van angst, haat en hebzucht." De mens op aarde moet de schepping leren zien als Een met de Goddelijke Schepper, want wij zijn allen Zijn kinderen, afgescheiden van ras, opvoeding of huidskleur. Ieder individu moet hier in zijn leven bewust van worden, want alleen op deze wijze, zal de invloed van het goede het op aarde kunnen winnen....."

PIONIERS VAN HET U.F.O.-ONDERZOEK

DE SCHIJNWERPER OP: ...M.K.JESSUP

Als iemand de benaming van UFO-onderzoeker verdient, is dat zeker de bekende astronoom en archeoloog M.K.JESSUP. Hij verricht onderzoekingen en is leraar in astronomie en wiskunde aan de Michigan- en de Drake-universiteit. Aan eerstgenoemde universiteit is hij tot doctor gepromoveerd op een proefschrift over astrofysica.

Hij is de ontwerper en stichter van de grootste telescoop op het zuidelijk halfrond, die in Zuid Afrika ten behoeve van de universiteit van Michigan in gebruik is genomen. Met zijn wetenschappelijk astronomisch onderzoek boekte hij veel successen, o.a. duizenden ontdekkingen van zogenaamde dubbel-sterren, die alle geregistreerd zijn in de Verhandelingen van de Koninklijke Britse Astronomische Sociëteit in Londen.

Als Archeoloog heeft JESSUP deelgenomen aan opgravingen van Mava- en Inca-ruïnes in Centraal Amerika en Peru. Hij wordt als een der beste kenners ter wereld beschouwd van de enorme steenmassa's en standbeelden op het Paaseiland en van Peru, Syrië en de Oriënt.

Afgezien van deze vele wetenschappelijke werkzaamheden heeft hij veel tijd besteed aan de studie van de "onbekende vliegende voorwerpen". Over dit voor ons zo belangrijke onderwerp heeft hij niet minder dan vier zeer goed gedocumenteerde werken geschreven.

In het eerste boek "The Case for the U.F.O." komt hij tot de conclusie, dat deze fenomenen door intelligenties moeten worden geleid of bestuurd, hoewel de wetenschap aanneemt, dat er geen leven van intelligente wezens op de planeten mogelijk is. Jessup gerwerpt deze wetenschappelijke theorie

daarom nog niet; hij komt daarentegen tot de veronderstelling, dat er in de sfeer van aarde en maan ook nog ander leven mogelijk is dan dat wij kennen.

Zijn tweede werk "The U.F.O. Annual" hebben wij in ons vorige nummer reeds uitvoerig besproken.

"U.F.O. and the Bible", zijn derde werk zal mogelijk het eeuwenoude en zinloze conflict tussen wetenschap en geloof kunnen beslechten. De bijbel staat vol met voorvallen die men gemakshalve WONDEREN heeft genoemd, omdat nog nooit iemand in staat is gebleken er een aannemelijke verklaring voor te vinden. En nu komt Jessup met dit verrassende werk en geeft ons een duidelijke, gedetailleerde en overtuigende verklaring van deze onthutsende bijbelse wonderen. Als men begrip wil opbrengen voor de rol, die UFO-fenomenen in de bijbelse geschiedenis hebben gespeeld, verkrijgt men de sleutel voor lang-onbegrepen waarheden en verschillende profetiën, die men in de bijbel aantreft.

"UFO and the Bible" is een serieuze studie, gemaakt in het licht van de tegenwoordige kennis, het gezond verstand en een groot aantal verbijsterende en onverklaarbare gebeurtenissen, die verband houden met het UFO-mysterie. In dit boek vindt men wetenschappelijke verhandelingen over "de vliegende wielen van Ezechiel", een verhelderende analyse van het dertiende hoofdstuk van Markus, een fascinerende vertolking van de hemelse visioenen van de Profeten en een geheel nieuwe visie over de tekenen en wonderen in Egypte gedaan voor de Exodus der Israëlieten.

Zijn eerste twee werken hebben veel mensen van het bestaan der U.F.O.'s overtuigd, maar het derde boek verdient de kennis van dit probleem en verschaft talrijk nieuw feitemateriaal uit één der oudste boeken ter wereld: de bijbel. Kwezelaars, die wetenschappelijke waarheden domweg ontkennen en wetenschappelijke dogmatici, die geestelijke waarden negeren, zullen zeker niet op dit boek gesteld zijn, maar alle mensen met een ruime blik zullen het met veel genoegen lezen.

Jessups laatste werk "The expanding Case for the UFO" kan ieder moment van de pers komen. Behalve deze werken heeft Jessup verschillende artikelen over het probleem der vliegende schotels geschreven, welke ook alle even interessant zijn. Zo schreef hij in het Engelse blad "Flying Saucer Review" van november-december 1956 een verhelderend overzicht over de stand van zaken in Amerika ten

